

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

Wat gij wilt dat u de menschen zouden doen, doet gij hen ook
alzo. JEZUS.

No. 14

15 Juli 1913.

18e Jaargang.

DE VORST DES VREDES.

Door William Jennings Bryan.

Staatsminister van de Ver. Staten.

(Vervolg.)

Een ambt is alleen dan buitengewoon wanneer slechts weinigen het in bezit kunnen hebben. Alleen dan, wanneer slechts weinigen in één geslacht levende, hopen kunnen eene zekere eer te genieten, noemen wij zulks eene groote eer. Ik verblijd mij dat onzen Hemelschen Vader de vrede van het menschelijk hart niet afhankelijk maakte van de toename van weelde, of van het zich waarborgen van maatschappelijke of politieke onderscheiding, want in elk dezer gevallen konden alsdan slechts weinigen het hebben genoten, maar waar de vrede het loon is van een geweten vrij van overtredingen jegens God, daar is het binnen het bereik van allen gesteld. De arme kan het zich even gemakkelijk verzekeren dan de rijke, de maatschappelijk uitgeworpene even vrij als den politieken leider, en de allereenvoudigste burger even gelijk met hen die in hoogheid zitten.

Tot hen die grijs in het geloof zijn geworden heb ik niet noodig te spreken van den vrede die gevonden wordt in het geloof aan een allesbeheerschende Voorzienigheid. Christus leerde dat onze levens kostelijk waren in de oogen van God, en poëten hebben dit onderwerp in onsterfelijke verzen bezongen.

Christus bevorderde den vrede door ons eene verzekering te geven dat er eene lijn van gemeenschap kan worden ingesteld tusschen den Vader daarboven, en het kind beneden. En wie zal den troost kunnen meten die gewrocht is geworden in het bemoelijkte hart in het uur des gebeds?

En onsterfelijkheid? Wie zal den vrede schatten, welke een geloof in een toekomstig leven gebracht heeft aan den treurende? Tot den jeugdige moogt ge kunnen prediken, dat

met den dood alles eindigt, maar onderwijst deze leerstelling niet aan de moeder, die aan het sterfbed staat van haar zuigeling, of aan iemand, die zich bevindt in de schaduw van eene groote moeilijkheid. Toen ik nog een jonge man was schreef ik eens aan kolonel Ingersoll en vroeg hem aangaande zijne punten van inzicht betreffende God en onsterfelijkheid. Zijnen secretaris antwoordde dat de groote ongeloovige niet tehuis was, maar sloot op 't zelfde oogenblik een afschrift in van eene toespraak wat een antwoord was op mijne ondervraging. Ik onderzocht het met ijver en bevond dat hij zich ongeveer als volgt had uitgedrukt: „Ik zeg niet, dat er geen God is, maar beweer eenvoudig dat ik het niet weet. Ik beweer niet, dat er geen leven gevonden zal worden aan de andere zijde van het graf, maar ik zeg eenvoudig, dat ik ook dat niet weet.” En van af dien dag tot op het tegenwoordige heb ik niet kunnen begrijpen hoe iemand er genoegen in kan vinden om van uit het menschelijke hart een levend geloof te nemen, en daarvoor in de plaats te stellen de koude en treurige leer: „Ik weet het niet.”

Christus gaf ons het bewijs van onsterfelijkheid, en toch, het was ternauwernood noodig dat iemand van uit het graf zoude verrijzen om ons te overtuigen, dat bij het graf het einde niet daar is. Aan elk levend schepsel heeft God een taal geschonken die eene opstanding verkondigt.

Als de Vader zich verwaardigt om met Goddelijke macht het koude en gevoellooze hart aan te raken van den begraven eikel, en het zoo te maken, dat het vanuit zijne gevangen muren uitspruit, zal Hij dan op aarde de ziel des menschen verwaarloosd laten, die ziel die gemaakt is naar het evenbeeld van den Scepper? Als Hij er zich mede bemoeit om ons den roos te schenken, waarvan de bloesems zich voortbewegen op den adem van den herfstwind, ons de zoete verzekering gevende van een volgend voorjaar, zal Hij dan weigeren om te luisteren naar de woorden van hoop des menschen, als de wintervorst komt? Wanneer de stof, stom en onbeziel, ofschoon door de krachten der natuur veranderd in eene menigte van vormen, nimmer sterven kan, zal dan de geest des menschen vernietiging ontmoeten, als hij, evenals een koninklijke gast, een kort bezoek heeft gebracht aan zijne woning van klei? Neen, ik ben even zeker dat er een ander leven is, als dat ik van mijn leven van vandaag zeker ben.

In Caïro maakte ik mij meester van een weinig graan wat voor meer dan drieduizend jaar gesluimerd had in eene Egyptische graftombe. Toen ik hetzelfde in oogenschouwing kwam, kwam de gedachte bij mij op: Als een van deze graankorreltjes geplant was geworden aan den oever van den Nijl, jaars nadat het gegroeid was, en alle de rechte afstammelingen

ervan geplant en nog eens geplant van af dien tijd tot nu aan, dan zou het nageslacht ervan thans voldoende zijn om al de millioenen menschen der wereld te voeden. Er is in zoo'n graankorreltje een ónzichtbaar iets wat de macht bezit om het lichaam wat wij zien weg te doen, en om van uit de aarde en de lucht een nieuw lichaam te fatsoeneeren, zoo geheel gelijk aan het oude, dat wij het een niet van het andere kunnen onderscheiden. Als deze onzichtbare kiem des levens in dat graankorreltje door eene reeks van drieduizend opstandingen kan gaan, ongeschonden, zullen wij dan betwijfelen, dat onze ziel macht heeft om zichzelf te bekleeden met een lichaam geschikt voor het nieuwe bestaan, wanneer deze aardsche vorm zich in het stof heeft opgelost?

Geloof in onsterfelijkheid troost niet alleen het individu, maar het wendt een machtigen invloed aan om vrede te brengen tusschen de verschillende individuen. Denkt iemand in werkelijkheid dat de mensch sterft, zooals een redeloos dier sterft, dan zal hij lichtelijk zich overgeven aan de verleiding om onrechtvaardig tegenover zijnen naaste te zijn, wanneer de omstandigheden zoodanig zijn, dat ze hem in dit leven ontkoming beloven voor de straf van zijne onrechtvaardigheid. Maar zoo wanneer iemand in werkelijkheid geloof heeft om in het eeuwige leven hen opnieuw te zullen ontmoeten, die hij hier heden kent, dan wordt hij weerhouden van slechte daden door de vrees van eeuwige vergelding. Wij weten niet welk loon voor ons is voorbeschikt, noch welke straffen bewaard worden, maar zoo wanneer er reeds geene andere straffen waren dan zou het reeds voldoende zijn voor hem, die bewust en met voorbedachten rade een ander kwaad berokkende, om een ander leven te moeten doorbrengen in de tegenwoordigheid en in gezelschap van hen die dat kwaad was aangedaan geworden. Ik herhaal, een geloof in onsterfelijkheid moet eenen machtigen invloed aanwenden om de rechtvaardigheid tusschen menschen en menschen onderling te betrachten, en aldus den grondslag leggen voor den vrede.

Nogmaals, Christus verdient den Vorst des Vredes genoemd te worden, omreden Hij ons eene maatstaf van grootheid heeft aangegeven wat den vrede bevordert. Toen de discipelen onderling strijd voerden wie de grootste zoude zijn in het koninkrijk der hemelen, bestrafte Hij hen en zeide: „Hij die de meeste onder u is, zij aller dienaar.” Dienende liefde is de maatstaf der grootheid; en altijd is dit waarheid geweest; het is heden nog waar, en altijd zal het waarheid blijven, dat hij de grootste is die het meeste goed doet. En dan, wat eene ommekeer zal het bewerken in de oude wereld, wanneer deze standaard den standaard des levens eens zal worden. Bijna al onze strijdvragen en twisten verrijzen van het feit, dat wij bezig zijnte trachten de een iets van den ander te verkrijgen

— vrede daarentegen zal er zijn, zoo wanneer het ons doel wordt om iets voor een ander te doen. Onze vijandschap en tegenstand komt door onze pogingen om zooveel mogelijk voordeel te trekken van hetgeen in de wereld is — vrede daarentegen zal er zijn wanneer wij trachtende worden zooveel mogelijk der wereld in te brengen. De gemeenschap zal eene onmeetbare stap in de richting van vrede doen, wanneer het een ingezetene zal schatten eerder naar hetgeen hij doet, dan naar hetgeen hij geldelijk vertegenwoordigt, en de kroon der waardigheid verleent aan hem, die de grootste bijdrage heeft geschonken aan den welvaart van allen. Het is de heerlijkheid van het ware Christelijke ideaal, dat dat ideaal, ofschoon in het bereik van den zwakste en nederigste, toch zóó hoog is, dat het nog de besten en de edelsten met hun gelaat op- en voorwaarts houdt geheven.

(Wordt vervolgd.)

DE WAARDE DER DINGEN.

Het is een algemeen verschijnsel onder ons menschen, dat wij meestal niet voldoende datgene waardeeren, wat wij in ons bezit hebben, maar dat wij eerst dan van een zeker ding de waarde leeren beseffen, wanneer wij het moeten missen. Gezondheid, schatten, liefde en alle dingen, ooit door het menschdom bezeten, en die dienen zouden om het leven te veraangenamen zijn allen op hunne beurt meestal slechts toen gewaardeerd geworden, wanneer ze niet meer in het bezit waren van hem of haar aan wien ze zoo gaarne hunne geueugten hadden geboden.

Hoe hebben onze vaders in vroegere dagen niet gevochten voor de vrijheid van hun geweten. Hoeveel bloed en tranen heeft het niet gekost in die ontzettende worsteling met Spanje, alvorens het onze voorouders vergund was om in overeenstemming met hun geweten hunnen God te mogen dienen. Wat al schrikwekkende beelden kunnen ons de oude historieblaan niet melden. 't Beleg en den moord van Naarden, van Haarlem, en de slag op de Mookerheide; het ten doode gedoemde Leiden, wat pas, toen de nood op 't allerhoogste was, door de Geuzen van Boisot werd verlost, en voorts alle de gruwelen bedreven in den naam en om den godsdienst, die van deze droeve tijden te verhalen zijn. Wat al vervolgingen heeft het gekost alvorens men in het ongestoorde bezit werd gesteld van de waarde om de vrijheid van godsdienst en geweten te mogen en te kunnen handhaven. Wij, — kinderen van de twintigste eeuw, — die weliswaar deze dingen lezen, maar ons bij dat lezen ternauwernood meer rekenschap trachten te geven van den waren stand der feiten, maar de geschiedenis daarvan enkel maar meer in ons opnemen als

behoorende bij de vaderlandsche historie, beseffen niet meer de waarde van het voorrecht in onze dagen ons allen beschoren van in een land te mogen leven, waar wij den Heer mogen dienen in volle overeenstemming met ons gevoelen, ook al wijkt dat gevoelen in zoo menig opzicht af van de gangbare opiniën van dezen tijd.

De waarde van vrijheid van godsdienst is voor ons eene betrekkelijke waarde geworden, omreden wij die reeds zoo lang en zoo vast bezitten, dat we ons ternauwernood meer kunnen voorstellen, dat er ooit een andere tijd is geweest. Ja, zelfs de nog zoo versch in het geheugen liggende geschiedenissen van de onderscheiden vervolgingen meer in het bijzonder ons eigen geloof betreffende, onlangs op touw gezit in het naburige Engeland en Duitschland, vermogen ternauwernood ons gemoed in beweging te brengen, omdat ze ons niet onmiddellijk zelve treffen, maar ook al werden wij het van heel nabij gewaar, toch slechts voor ons verbleef als iets waar wij hier in Nederland betrekkelijk buiten stonden.

Laat echter de rust die wij genieten in het zekere bezit van de groote, pas omschreven voorrechten, ons niet verblinden, en in onze oogten niet de waarde doen verminderen van wat wij momenteel bezitten, maar wat ons niet is gewaarborgd, dat altoos ons deel zal verblijven. Wel mogen we denken, dat het vrijzinnige element in onze regeering te sterk is, om immer te dulden dat ons een dergelijke behandeling wordt aangedaan als nog kort geleden is geschied in Engeland, maar laat ons bij dit alles niet vergeten, dat de toestanden kunnen veranderen, en dat niets in de wereld zoo bestendig is als de onbestendigheid. De waarde van hetgeen wij genieten dient thans op prijs te worden gesteld, thans nu wij in het bezit ervan zijn. O, laat het ons niet gaan als hen, die hun geld en goed verbrast hebbende pas dan tot de ervaring komen, dat het toch een aangenaam ding was, om zich in het leven met de gemakken, die de wereld biedt te kunnen omringen, maar op hetzelfde oogenblik eveneens tot de ontdekking komen, dat voor hen die tijd nu voorbij is, omdat toen ze nog in het ongestoorde bezit ervan zich mochten verheugen, ze er geen prijs op hadden gesteld. Laat ons niet gelijk worden aan hen, die toen ze nog een gezond lichaam bezaten, die weldaad niet achtten, maar daarentegen niet ophielden om in elk opzicht en bij alle gelegenheid hun best schenen te doen om die gezondheid te verwoesten, om zich dan later, als het te laat was, te beklagen. Laat ons niet gelijk worden aan de dwaze maagden uit de gelijkenis, die hunne lampen niet brandende hielden, maar toen het nog tijd was om naar de olieverkoopters te gaan, hun tijd versliepen, om straks de ondervinding op te doen, dat ze buiten

werden geworpen, toen eindelijk de bruidegom kwam. Laat ons dit alles nu bedenken, nu we nog in het bezit zijn van de schoone en goede gaven, die wij mogen genieten, zoolang als ons de gelegenheid wordt geboden. Laat ons de waarde der dingen nu beseffen, en niet pas dan wanneer het te laat is. Stellen wij onze vrijheid op prijs. Stellen wij onze gezondheid op prijs, en ook stellen wij onze maatschappelijke positie op prijs, en laat ons niet in dit laatste opzicht lichtvaardige besluiten nemen, die ons later allicht zouden kunnen berouwen. Stellen wij ook de gelegenheid die wij nu hebben om iets voor den Heer te doen, op prijs, en niet de gelegenheid daartoe uitstellen tot straks, wanneer wij oud zullen zijn geworden.

Toen ik eens met een goede kennis van mij sprak, en hem vertelde, dat ik trots mijne maatschappelijke bezigheden ook nog eene zending vervulde in Gods koninkrijk langs de lijn van die godsdienst, welke ik voor de waarheid hield, voegde deze vriend mij toe, of ik niet beter had gedaan met te wachten, totdat mijn financiëele omstandigheden van dien aard waren geworden, dat ik zonder geldelijke zorgen al mijn tijd konde besteden in het werk wat ik in lat opzicht voor goed achtte. Ik gaf als antwoord daarop, dat toen aan den Heer gevraagd werd om een offer te brengen, en Zijnen tijd te besteden in de dingen Zijns Vaders, ook Hij dit niet uitstelde tot later, wanneer Hij geld genoeg zoude hebben verdiend om een ruim en maatschappelijk onbekommerd bestaan te leiden, evenmin als zij die Hij riep om Zijne volgelingen te zijn, maar dat geen hunner aarzelde, al was het werk wat van hen allen verlangd werd ook nog zoo verschillend van hetgeen ze tot dusver toe hadden gedaan, — om te gaan en datgene te verrichten wat door hen werd beschouwd als een der eerste plichten te zijn, die de liefde tot den Vader voorschrijft.

Een onzer schoone liederen zegt zoo klaar: „Besteedt uw tijd steeds nuttig, verbeuzel hem toch niet, maar werk terwijl de zon schijnt. De nacht is in 't verschiet.” Dat is eene groote waarheid. Besteedt uw tijd altijd nuttig. Voor beuzelingen is geen tijd. Niet nu, niet nimmer, ja zelfs niet in de toekomstige eeuwigheden van ons bestaan, hoe lang die ook mogen wezen. De waarde dezer dingen zij nu beseft. Nu, nu het de wel-aangename tijd is, namelijk de dag der zaligheid! De dag, beter gezegd, voor het leggen van het fundament der zaligheid, waarvan de vruchten zullen worden geplukt, wanneer de gezegenden in zullen gaan in het huis des Vaders, en ook daar hun een werk zal worden gegeven in overeenstemming met den door hen verbeuzelden of welvolbrachten tijd en werk.

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.

30 Mei 1913 (Decoratie-dagt.)

Slaan zij ons gâ, zij die ter ziele gingen,
 Zoo niet altoos, toch misschien nu en dan?
 Verheugt het hen te zien, uit geestenkringen,
 Dat men op aard hen niet vergeten kan?

Zóó ongeveer heeft zeer waarschijnlijk menig Hollander in Amerika meermalen gedacht, als hij de versieringsdrukte heeft gadeslagen, die eens per jaar de doodenakkers verlevendigt. Oorspronkelijk een hulde aan de nagedachtenis van vaderlandsche helden, is het met de jaren een algemeen gebruik geworden, op een bepaalden Meidag de graven van familieleden en vrienden met levende bloemen te tooien. En, ligt het in 't onzekere of de geesten der overledenen dit nagedachtenis-eeren zullen merken en, zoo ja, ervan gediend zijn, voor de levenden is het zonder twijfel een onschuldig, hartstreefend gebruik.

Het is een eigenaardige samenloop van omstandigheden, dat er juist heden, op den Kerkhofdag, het stoffelijk overschot van een Hollander ter aarde besteld wordt. Vele lezers van de Ster zullen den overledene niet gekend hebben. Klaas Meibos bewoog zich kalmpjes in den kleinen kring van naaste familie-leden en vrienden. Maar zijn broer, Jan K. Meibos, die twee zendingen volbracht in ons vaderland, is des te beter bekend. Klaas, een goede vijftiger, te Bovenknijpe in Friesland geboren, had de boodschap des Evangelies niet aangenomen, maar zijne kinderen, zeven in getal, zijn allen kerk-leden. Ging hijzelf niet in, hij wilde niemand verhinderen om in te gaan, doch drong er, integendeel, menigmaal op aan dat zijne echtgenooten en kinderen stipt zouden naleven wat het Evangelie voorschrijft. Voor hoevelen nog een navolgenswaardig voorbeeld!

't Is Kerkhofdag. De Stad der Dooden
 Biedt een aandoenlijk schouwspel aan:
 Hier drenkt men 't gras der groene zooden,
 En mengt in 't vocht zich meen'ge traan;
 Dáár ziet men keur van bloemen planten,
 Ginds dragen zerken vlaggentooi —
 Aan doode vrienden en verwanten
 Een teed're hulde, roerend mooi.

Hoe lang, hoe kort, eer zij die heden
 Den dooden deze hulde biên,
 Zelf op den graventooi beneden
 Uit hooger sfeeren zullen zien?

Van 't kerkhof komt tot ons een stemme,
 Een stem ten leven van de doôn:
 Dat nooit u stervensvrees beklemme,
 Leef rein en win een levenskroon!

AANGEKOMEN.

29 Juni '13. De navolgende ouderlingen zijn in het zendingsveld aangekomen:

Joseph W. Nickolaus uit Sholow, Arizona, gezonden naar Arnhem.

Leland L. v. Orden, uit Lewiston, Utah, gezonden naar Amsterdam.

F. Milton Christensen, uit Shelley, Idaho, gezonden naar Rotterdam.

Leslie T. Foy, uit Moab, Utah, gezonden naar Groningen.

John. F. Adams, uit Bluff, Utah, gezonden naar Amsterdam.

VERPLAATST.

29 Juni '13. De navolgende ouderlingen zijn verplaatst:
 J. Elmo Ostler van de Groninger naar de Rotterdamsche Conferentie.

Glenn S. Parkinson van de Groninger naar de Amsterdamsche Conferentie.

Chas. S. Clark van de Amsterdamsche naar de Groninger Conferentie.

Joseph S. Stevens van de Amsterdamsche naar de Groninger Conferentie.

Wm. S. Hill, van de Groninger naar de Rotterdamsche Conferentie.

Niko Teerlink, van de Rotterdamsche naar de Groninger Conferentie.

GELOOF EN KENNIS.

Nadat eenig gedeelte der menschelijke familie bekend maakt is met het belangrijke feit, dat er een God bestaat, die alle dingen geschapen heeft en het geschapene onderhoudt, zoo zal de uitgebreidheid hunner kennis ten opzichte van Zijn karakter en heerlijkheid, afhankelijk zijn van hunnen ijver en de getrouwheid waarmede zij Hem zoeken. Totdat zij, gelijk Henoeh, de broeder van Jared, en Mozes, geloof in God en macht met Hem verkrijgen zullen om Hem van aangezicht tot aangezicht te aanschouwen.

Joseph Smith.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

EEN WOORD VAN DANK.

Nu onze conferentie weer tot het verleden behoort, en wij inderdaad een succesvollen tijd hebben gehad, gevoelen wij behoefte om in een kort artikeltje onzen dank uit te spreken aan allen die tot dit succes hebben medegewerkt.

Dank zij daarom in de allereerste plaats aan de commissie van rangschikking, bestaande uit de Ouderlingen Winslow R. Taylor, Thomas C. Hair, en Wilford Davis. De wijze waarop door hen een en ander was geordend, was van dien aard, dat niet een enkele ongeregeldeheid, hoe klein ook, is voorgevallen, maar al de vergaderingen met wat daar verder toe behoorde, uitmuntend van stapel liepen. Dank zij verder in het bijzonder gebracht aan Ouderling Emery R. Watkins, den organist, die aan ons instrument tonen wist te ontlokken, zóó schoon en zóó verheffend, dat in waarheid gezegd kon worden het orgel bespeeld te zien door meesterhand. Dank eveneens aan Ouderling Franklin F. Smith, den leider van het zangkoor. Evenals altijd was den samenhang treffend en schoon, en de wijze waarop Ouderling Smith den dirigeerstok voerde, en waarop de leden van het koor aan zijne lippen hingen, en naar zijn gelaat hun blik richtten, deed duidelijk zien, dat tusschen koor en leider begrepen werd, dat van weerszijden eenstemmige samenwerking noodig was, om zoo iets schoons ten gehore te brengen als de vergaderingen van de conferentie ons te genieten gaven. Dank verder het koor zelve; samengesteld uit de allerbeste krachten, gaf het waarlijk muziek, waarop men trotsch kon zijn. Verder onzen dank aan Ouderling Tiemersma, voor zijne uitstekende vertolking van het in 't Engelsch gesprokene. Voorwaar geen kleinigheid, om in twee vergaderingen voor omstreeks twee uur, de woorden van drie onderscheidene sprekers, met drie verschillende wijzen van woordvoering, in zuiver Hollandsch weer te geven. Dank verder aan allen die door hunne herbergzaamheid, bewezen aan de vele aanwezige zendelingen en anderen, getoond hebben den waren geest van broederen naastenliefde, de hoofdkenmerken van het evangelie, in zoo ruime mate te bezitten.

We wenschen van ganscher harte, dat de herinnering aan dezen schoonen Juli-dag ons gedurende den geheelen loop van het toekomstige jaar sterken mag, en ons volgendjaar zoo mogelijk in nog grooter getale, en met nog meer en-

thousiasme, opnieuw naar Rotterdam mag brengen, om ons te verheugen in den groei van het werk des Heeren in ons geliefd Nederland.

ROSCOE W. EARDLEY.

VOLGT MIJ NA.

VII.

In de groote raadsvergadering des hemels, gehouden vóór de grondlegging der wereld, bood Jezus zich aan om de wereld te willen verlossen door Zijn leven voor het mensdom te geven, en alle heerlijkheid zoude aan den Vader worden gegeven. De verlossing, die Hij teweeg zou brengen, zou niet alleen worden voor Zijne vrienden en diegenen die gerechtigheid bewerkten, maar iedere zoon en dochter van Adam zou er in begrepen zijn, ja zelfs het gepeupel, dat uitriep: „Laat Hem gekruisigd worden!” en de ruwe heidensche soldaten, die Hem aan het kruishout nagelden. Jezus werd bewogen, Zijn leven voor de wereld te geven, door de loutere liefde, die Hij bezat voor Zijn Vader en de wereld, en deze liefde is geopenbaard in iedere daad, die Hij gedaan heeft, beide zoowel op de aarde als in den hemel; en even helder en duidelijk als de andere beginselen, die Hij op aarde bekend maakte, leerde Hij door voorschrift en voorbeeld, de waarde van de liefde.

Niet alleen was de liefde van Jezus zóó groot, dat Hij vrijwilliglijk Zijn leven voor anderen gaf, maar God heeft de wereld zóó lief gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem geloofd, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

De liefde van den Heiland liet zich niet slechts uit in Zijn lijden en sterven, maar eveneens bleek het uit de duizende daden, beide zoowel klein als groot, die Hij deed. Door de heilige evangeliën oplettend te lezen, kan iemand de liefde gewaar worden, die door Zijn leven straalt. Onderzoekt Zijne daden nauwkeurig en u zult verbaasd zijn op te merken, hoeveel tijd Hij heeft besteed in het doen van kleine liefdedaden. Hier heeft Hij een woord van aanmoediging gesproken, daar een zieke geholpen, of Hij heeft een schoone waarheid geuit om iemand, die naar rechtvaardigheid hongerende en dorstende was, te verzadigen.

Jezus leerde, dat de wet in het beginsel van de liefde in vervulling gebracht was, en Zijne Apostelen leerden, dat de liefde alle andere dingen overtreft. Paulus noemde haar als één van de drie groote dingen, welke altoos zouden blijven, de twee anderen zijn geloof en hoop; „doch de meeste van deze is de liefde.”

Wat is het dan, dat de volgelingen van den Meester zal kenmerken? De liefde is niet een enkelvoudig iets; zij is uit vele deugden samengesteld, en wanneer deze bij hare gewone namen worden genoemd, zullen zij door elkeen herkend worden. Sommige van deze deugden zijn: geduld, zuiverheid, vriendelijkheid, beleefdheid, medegevoelen, ootmoedigheid, eerlijkheid, blijmoedigheid, betrouwbaarheid en hoop — deze zijn enkele van de bestanddeelen van deze gave van oneindige waarde, die altoos blijven zal, en welke in zich sluit, „de wet en de profeten.” Deze liefde is het, welke iedereen bezitten moet om de andere goede gaven tot ware deugden te maken, en zonder welke de welluidendheid van den grootsten redenaar, welke de menschelijke aandoeningen treffen kan, en de menigte ontroeren, als een klinkend metaal of luidende schel wordt; zonder haar wordt de macht om te profeteeren en de kunst om verborgenheden te verstaan, niets; en de groote gave van geloof zal niets kunnen vermogen. Wanneer de liefde ontbreekt, zal het niets baten al onze goederen uit te deelen om de armen te onderhouden; en zelfs de kroon van den martelaar zal van hare heerlijkheid beroofd worden als de liefde er niet is.

Het is zeer duidelijk, dat, wanneer iemand in bezit van den geest van liefde is, hij noodwendig de wetten van de profeten vervullen zal. Tegen iemand die God met geheel zijn hart liefheeft, behoeft niet gezegd te worden: „Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben,” en eveneens tegen hem, die zijn naaste liefheeft gelijk zichzelf, behoeft niet te worden gezegd: „Gij zult niet doodslaan,” of „gij zult geen valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste,” of „gij zult niet begeeren hetgeen uws naasten is.” In de wet der liefde zijn deze, zoowel als de honderden andere geboden, door de profeten geleerd, in vervulling gebracht, en dat wel omdat alle andere geboden in deze wet begrepen zijn.

Iemand die deze hoedanigheid bezit, zal gevoelens van welwillendheid, goeden wil en broederlijke vriendelijkheid jegens al zijn medemensen hebben, — niet enkel jegens die van zijn eigen ras, maar eveneens jegens alle rassen — de zwarten van Afrika, de gelen van Azië, de rooden van Amerika, en de bruinen op de eilanden der zee, zoowel als de schoone blanken van Europa. Deze gevoelens van broederschap zullen zich uitstrekken niet slechts tot de leden van onze Kerk, maar zal de belijders van alle gelooven, en zelfs diegenen, die geen geloof belijden, omvatten — ja nog meer, zij zullen de heidenen, die Christus niet kennen, zoowel als diegenen, die Zijn naam op zich hebben genomen, bereiken, en allen zullen als kinderen van ééner Vader erkend worden, die naar één doeleinde strevende zijn, in zooverre als zij licht en kennis van de waarheid ontvangen hebben.

Het is waar, dat sommigen tot op hoogere plaatsen zijn geklommen dan anderen, en dat de hoogste begeerlijkheden alleen kunnen worden bereikt, wanneer wij de hoogste wetten gehoorzamen, maar omdat een medemensch de hoogere wet nog niet begrepen heeft, zal de ware liefde hem niet ontrooven van een ruim deel van de welwillendheid en goeden wil, noch zal zij ooit falen hem voorspoed op zijn levensreis toe te wenschen, en verder tot op de hoogst mogelijke trap zal zij hem dienen en helpen hoogere idealen te bereiken, dan hij dusver bereikt heeft. In dit alles echter zal zij gezond verstand en wijsheid gebruiken, barmhartigheid, met rechtvaardigheid matigende. Verziend zijnde, zal zij kijken wat voor het bestwil is van hem, die zij zoekt te helpen, en niet juist op hetgeen wat voor het oogenblik het beste schijnt te zijn.

De ware liefde laat zich zien door het echte, hartelijke schudden der hand; in den glimlach, die met een waar medegevoelen straalt, en in de daad, die van onzelfzuchtige vriendelijkheid overvloedt.

Het eerste bestanddeel van de liefde is geduld, die goede gave, welke eindelijk alles overwint. Het is gemakkelijk om te werken, maar moeilijk om te moeten wachten. Het is heerlijk om naar de overwinning toe te snellen, maar lastig om de lange voorbereiding te maken, die de overwinning altijd zeker maakt, en toch is de liefde altijd kalm, bedaard en geduldig; altijd zich voorbereidende; alles hopen- de; alles geloovende, en toch altijd gereed om te handelen, als het oogenblik van den grootsten nood daar is.

(Wordt vervolgd.)

VERSLAG VAN DE OPENBARE VERGADERINGEN VAN DE ALGEMEENE CONFERENTIE GEHOUDEN TE ROTTERDAM 6 JULI.

De drie openbare vergaderingen van de algemeene conferentie werden gehouden op Zondag 6 Juli 1913.

Om 10 uur 's morgens was er reeds een aanzienlijke menigte tezamen gestroomd in de omvangrijke zaal van het Algemeen Verkooplokaal, gewoonlijk voor dezen bijzonderen dag afgehuurd. Op het podium hadden behalve het koor, de autoriteiten, alsmede de sprekers plaats genomen. Bovendien den leider, onzen zendingspresident Ouderling Roscoe W. Eardley, was eveneens aanwezig President E. Taft Benson, tijdelijk de functie waarnemend van president der Europeesche zending, met hoofdkantoor te Liverpool, President Edgar B. Brossard van de Fransche zending, met hoofdkan-

toor te Parijs, en President Johnson van de Zweedsche zending met hoofdkantoor te Stockholm.

Na gebruikelijk gezang door al de aanwezigen, gebed door Broeder J. F. Versteeg van de Rotterdamsche gemeente, en voorts na een schoon muzieknnummer van het overbekende Rotterdamsche zangkoor, werd als eerste spreker de secretaris der zending, Ouderling Thomas C. Hair, naar voren geroepen. Den oorsprong en de oprichting der Kerk, in verband met de eerste ivsioenen aan Joseph Smith gegeven, was zijn onderwerp. Op duidelijke wijze liet hij ons zien hoe voor bijna een eeuw geleden de Heer zich aan dezen jeugdigen ziener der negentiende eeuw bekend maakte, en hoe als een gevolg daarvan in 1830, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is opgericht geworden, van de sedert dien wijdelyks vertakte organisatiën, wij thans alhier als vertegenwoordigers staan.

Ouderling Anthon Aldrichs van Nijmegen was de volgende spreker. Door hem werd de vraag gesteld: „Wat is waarheid?“, en naar aanleiding van dit groote woord, eens tot den martelaar Jezus Christus gericht door zijne vijanden, deed spreker zien, dat de waarheid enkel gevonden kan worden in het Evangelie door Hem naar voren gebracht, van de trouwe verkondiging waarvan wij beweren de predikers te zijn.

President Edgar Brossard was de volgende, die zich in enkele duidelijke en schoone woorden tot de aanwezigen richtte, wijzende op de eenheid, de wonderbare eenheid, als een gevolg van dat Evangelie, wat in deze laatste dagen is hersteld geworden.

President Benson was de laatste spreker in de morgenvergadering. Door hem werd de echtheid van het Boek van Mormon tot onderwerp genomen, en met zeer duidelijke beelden ontleend aan de zekerheid der drie getuigen, alsmede aan de verschillende ontdekkingen der nieuweren tijd, die in elk opzicht de waarheid van het feit bevestigen, dat in aloude dagen Amerika bewoond is geweest door eene beschaafde natie, werd in 't licht gesteld, welke bewijzen bijgebracht kunnen worden voor de echtheid van dit naar waarheid Goddelijke boek.

Na gebruikelijk gezang, en dankzegging, uitgesproken door Ouderling Keith R. Jensen, ging de vergadering uiteen, om 's namiddags half drie opnieuw tezamen te komen, en zich verder tot luisteren te zetten.

In de middagvergadering was de eerste spreker President Eardley, die er zich toe bepaalde, om de autoriteiten der Kerk en zending voor te stellen, welke gemeenschappelyk werden goedgekeurd en ondersteund. Een verslag van hetgeen in het laatste jaar gedaan was geworden door de 61 zendelingen,

werkzaam in dit gedeelte van 's Heeren wijngaard, werd eveneens naar voren gebracht, waaruit bleek, dat allen met onvermoeiden ijver en vlijt hun best hadden gedaan om de boodschap des Heeren bekend te maken.

Nadat hierop wederom door het koor een muziknummer ten beste was gegeven, werden er vier nieuwe leden bevestigd, en twee kinderen ingezegend.

Thans trad Ouderling Wm. E. Mc. Cullough, president der Groninger Conferentie, voor ons op, die naar aanleiding van het geloof der andere kerken in de leer der erfzonde, ons uiteenzette wat de bedoeling is van het Evangelie, met den verzoenenden dood van Christus. Onvoorwaardelijk worden wij allen verlost van de zonde van Adam, en voorwaardelijk door gehoorzaamheid aan de wetten van het evangelie, van onze eigene zonden.

Winslow R. Taylor, president van de Rotterdamsche conferentie, volgde Pres. Mc. Cullough op, en omschreef ons in duidelijke woorden den toestand van hemel en hel, niet overeenkomstig het geloof wat eeuwen lang gangbaar is geweest onder de vele secten van het Christendom, maar zoals de Heer deze toestanden in deze dagen van den hemel opnieuw heeft geopenbaard. Een solo werd gezongen door Ouderling Alma J. De La Mare, waarna het woord gegeven werd aan Ouderling Ezra F. Edmann. De Joden — zoo zegt spreker — wilden wegens hunne hardnekkigheid eenmaal Jezus niet erkennen, toen Hij bezig was hen de groote waarheden van den Vader te verklaren, en het werk wat Hem door dien Vader was opgedragen geworden. Zoo eveneens willen de Christenen niet het nieuwe werk van den Zoon en den Vader erkennen, wat Zij bezig zijn te doen in verband met de aanstaande tweede komst van Christus. Evenals in vroegere dagen zekere teekenen gegeven waren dat tijdperk inleidende, zoo ook hebben wij thans uit te zien naar die teekenen, die Jezus gezegd heeft Zijne tweede komst te zullen vooraf gaan.

Wederom werd de vergadering tot slot gebracht, en de verdere onderwerpen uitgesteld tot de avondbijeenkomst.

Die avondbijeenkomst was het glanspunt van den dag. Evenals altijd was het ruime gebouw geheel gevuld met leden, vrienden en verdere belangstellenden, en evenals altijd werd er weer met onverdeelde aandacht geluisterd naar de woorden der onderscheidene sprekers.

't Eerst werd thans het woord gegeven aan President Johnson van de Zweedsche zending. Het onderwerp wat spreker leidde, was openbaring. Openbaring niet alleen der vroegere dagen, maar ook die van thans. Vele zaken zijn er, welke wij niet anders gewaar kunnen worden dan door openbaring. Vele dingen die thans het Christendom verdeeld houden in onderscheidene afdelingen en groepen, zouden kunnen

worden opgeheven, wanneer men zich keeren wilde tot den Heer om nieuwe openbaring van Hem. De Heiligen van dezen dag hebben dit beginsel gevolgd en in practijk gebracht, en voor hen is het gevolg daarvan geweest, het gewaar worden van vele dingen, waarom het Christendom thans twist. Met duidelijke beelden werden deze stellingen toegelicht:

Ouderling J. v. d. Wel was de volgende spreker. Aange-toond werd hoe ongerijmd het geloof van vele Christenen is, inzake God, Christus en den Heiligen Geest, alsmede aangaande het plan van verkiezing, en aan de andere zijde het eeuwige voornemen van verwerping. De Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat eenmaal alle menschen zalig zullen worden, al kan door hen dan ook niet gezegd worden, hoeveel tijd er wel mee heen zal gaan, alvorens een ieder geleerd zal hebben om geheel vrijwillig Gods geboden te vervullen, en zich alzoo het eeuwige leven te waarborgen.

Na Ouderling v. d. Wel werd nog eens het woord gegeven aan Zendingspresidant Benson, die op overduidelijke wijze doet zien, dat er in de bewering van vele van onze tegenstanders, als zou namelijk het Mormonisme een godsdienst vol geheimen zijn, heel wat waarheid schuilt. Een geheim is het onder anderen hoe deze Kerk, trots allen tegenstand zoozeer heeft kunnen groeien. Een geheim is het hoe aan de kinderen ervan zulke Goddelijke beginselen zijn onderwezen geworden, dat ze in staat zijn een zoo groote opoffering voor hunne overtuiging te maken. Deze geheimen vinden echter hunne oplossing in het feit, dat Gods Geest werkende is in het hart van Zijne volgelingen, en dat de geest Gods van die der menschen zooveel verschilt als het oosten verwijderd is van het westen.

President Eardley sloot de rij der sprekers, en gaf enkele woorden van nabetrachting naar aanleiding van wat besproken was geworden door vorige woordvoerders, en wat door de aanwezigen was genoten. Voorts laat spreker door enkele persoonlijke voorbeelden zien dat het leven van een „Mormoon” minstens even na is aan Christus, dan dat van andere Christenen. Met een enkel woord wordt eveneens gewag gemaakt, van de huwelijkswetten aan de dienstknechten Godes van ouds gegeven, en dit in verband gebracht, met het meervoudig huwelijk, wat ook onder de Heiligen der Laatste Dagen, toen hunne omstandigheden soortgelijk waren, eenmaal bestond.

Met gewijde dankzegging, in gezang en gebed, werd deze laatste vergadering gesloten, en was daarmede een gedeelte van de algemeene jaarlijksche conferentie ten einde gebracht. Een groot aantal evangeliegesprekken werden door de bij de deur geposte zendelingen gehouden met hen die af en toe

kwamen en gingen, en aan het einde van elke samenkomst werd er een groote hoeveelheid lectuur verspreid.

Op Maandag 7, en Dinsdag 8 Juli waren er verschillende samenkomsten georganiseerd meer in het bijzonder voor de aanwezige ouderlingen, alwaar onderling verschillende punten werden besproken, waardoor het mogelijk kan worden gemaakt, om verder met succes te arbeiden in het werk wat is ondernomen om het Evangelie te prediken onder de natiën der wereld. Door de aanwezige autoriteiten werden onderscheidene goede raadgevingen geschonken, die, wanneer in practijk gebracht, zonder twijfel een volgend jaar wederom als resultaat een aanzienlijke vooruitgang voort zullen hebben gebracht.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Ter gelegenheid van de overkomst van Pres. Benson uit Engeland, de waarnemende zendingspresident, werden er op onderscheidene plaatsen in ons land welgeslaagde vergaderingen gehouden. Pres. Benson sprak onder anderen te Harlingen, Groningen, Amsterdam en Utrecht. Overal zag men volle zalen en een luisterend gehoor. Vooral de vergadering in Harlingen, alwaar slechts eene kleine gemeente is, was in het bijzonder met vreemdelingen goed bezet. Vele gesprekken met vreemdelingen werden na afloop der verschillende bijeenkomsten gehouden, en heel wat lectuur werd verspreid. Ook te Amsterdam was de zaal in de Wittenstraat geheel gevuld, en werd er eene aangename geest genoten. Het bezoek van Pres. Benson is onder de heiligen overal ten zeerste op prijs gesteld.

INHOUD.

De vorst des vredes	Blz. 213	Volgt mij na	Blz. 222
De waarde der dingen	„ 216	Verslag van de openbare	
Brieven uit Zoutmeerstad	„ 219	vergaderingen van de	
Aangekomen	„ 220	Algem. Conf., gehouden	
Verplaatst	„ 220	te Rotterdam 6 Juli	„ 224
Geloof en kennis	„ 220	In ons eigen zendingsveld	„ 228
Een woord van dank	„ 221		

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel 7B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.